

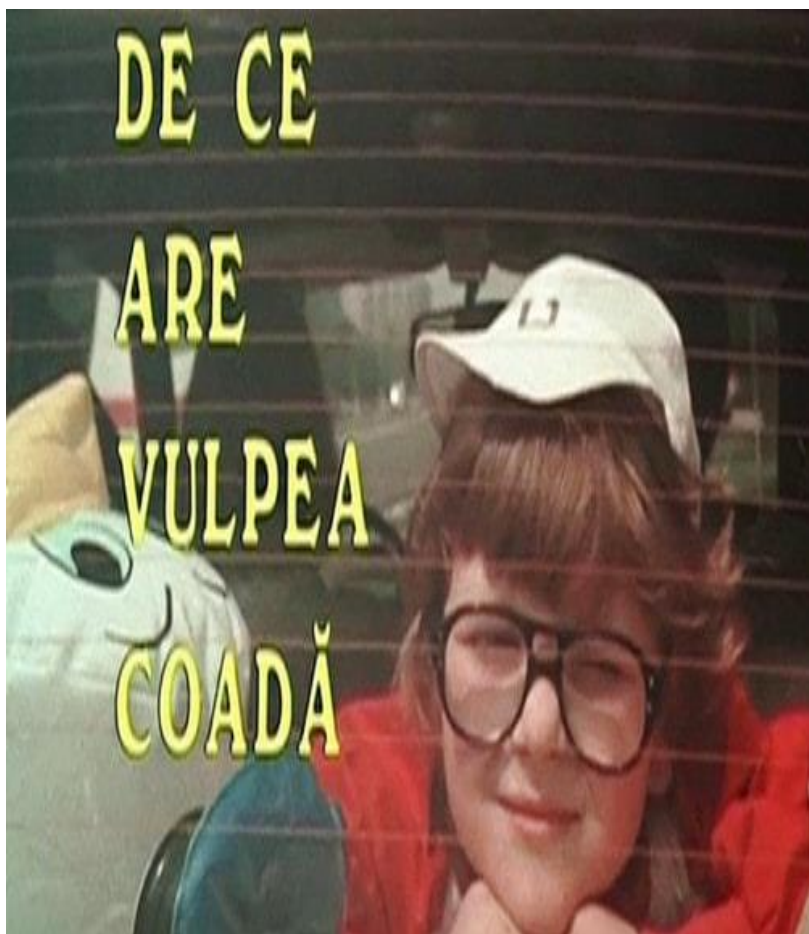
Recenzii de filme și cărți(urmează să modific titlu)

[www.yourwebsite.com]

[Your Tagline]

4 June, 2020

Isabel și coada vulpii

Mult cunoscutul Eliade, câte nu a scris și câte nu s-au scris despre el. Dar câți dintre voi știu dincolo de *Romanului unui adolescent miop* și *Maitreyi*?

Eliade este fresca ideilor filosofice, a excepționalului din paleta modernismului literaturii române. Cu o personalitate prolifică, se poate spune că este unul din exemplarele irepetabile și de nereprodus al unei societăți. Una dintre operele mai puțin cunoscute ale filozofului din scriitor sau

scriitorului din filozof este *Isabel și apele Diavolului*, publicată pentru prima dată de către editura Scrisul Românesc, Craiova, 1930, 155 pagini.

Metafizică realistă a lui Eliade începe în spațiul indian Ootacamund, spațiu, de altfel, atât de drag sufletului autorului. Doctorul român găsește găzduire în familia pastorului Tobie, unde la scurt timp, devine oaspete respectat și indispensabil familiei, pentru că

constitua un supliment modest la patrimoniul acesteia. Prima victimă a eroului fusese chiar stăpâna casei, o femeie docilă, supusă strictetei stăpânului ei, mai degrabă decât soț. Întrebările iscoditoare prin care încerca să întrezărească o urmă de minciună infantilă, o încercare de a schimba etimologia hindusă, orice cu o disperare ascunsă au eșuat. Tocmai de aceea, ce-a de-a doua țintă a eroului devine Leanor, fiica gazdei. În încercarea de a o

seduce, nu urmărirea posesiunea, ci sentimentul de a se simți stăpân și necesar ei.

Prima lectură a romanului poate părea bulversantă, pentru că dacă nu ai cunoaște sub ai cui literă stă romanul, nu știi cât de ușor i-ai intui autorul. Mircea Eliade își „leapădă”, haina de ilustru scriitor, și adoptă un șir al povestirii simplu, însuși personajul lui se scuză repetat de profanitatea lui în ale scrierii. Cea de-a doua lectură a romanului dispersează iluzia, e ca și cum ai vedea lumina înainte de reflectarea ei prin prisma lui Newton. Firul simplu al povestirii ascunde o bătălie morală la nivelul intrinsec spiritului. ”Doctorul”, căci protagonistul este doctor în arta extrem-orientală, deliberează între existența și non-existența sufletului său, precum și la marginile acestuia. Într-un final, alege să se consoleze cu gândul că și-a învins diavolul, și acum e tânăr și viu, iar ispitele pe care le încercă și tentativele de a corupe suflete nevinovate și candido le lasă pe seama ispitelor lui Dumnezeu, nu pe seama urgiilor diavolului, cu atât mai mult cu cât își crezuse demonul mort, și odată cu el, și ce mai rămăsese mare și înalt în sufletul lui murise. Din ”am iubit prea mult metafizica pentru a ajunge un apropiat al femeilor, ajunge să se simtă apropiat de Isabel. Astfel că, tot ce atinge ea, se transforma în Isabel, tot ce gândea Isabel, ajungea și gândurile tuturor. Credea că o are, credea că i s-a deschis, și tot ce îi rămâne de făcut e să privească înăuntru, credea că ispitele aruncate acum un an începeau să rodească, căci Isabel

se simțea fericită în tovărășia lui, până la seara de teatru, revoluționară pentru ambii, pe care au ținut-o secret. Urmase Tom, fratele Isabellei sau cum îi spunea el, catolic plastic. Îl simțea adevărat prieten, ar fi suferit, dacă Tom ar pieri, și suferise. Tom a avut cel mai mult de pățimit, și-a lăsat năzuințele și visele întinse pe platou în fața doctorului, iar cel din urmă nu făcuse decât să le impulsioneze. Și Tom plecase. Urmase Lilian, pe care nu o putea înțelege; fenomenul îl dispera, însă cu Lilian avea inofensive realizări, în comparație cu alții, fade îmbrățișări, galeșe zâmbete. Fu nevoit să plece, mai întâi în compania oamenilor de breasla lui, cu dezlegări de opium. Isabel devenise soția lui, nu în condițiile în care ambii și-ar fi dorit. Căsnicia a fost deznodământul multor enigme, respingerea lui Isabel, dăruirea către un altul. Atunci, după căsătorie, îi murise Diavolul, pentru că înțelesese că acesta nu e altceva decât închipuire.

Constantin Noica spunea despre roman că ar fi fost imboldul tumultos al unui spirit aventurier, fără incursiuni logice, iar Mircea Vulcănescu spunea că romanul ”e ceva rupt din noi...și de aceea farmecă și tulbură pe cetitor, însinuându-i zări pe care fiecare le ascunde în propriile adâncuri. Nu sunt ale tale apele lui Isabel. Sunt ale noastre!”

Prin urmare pentru iubitorii de cafea, pentru iubitorii de ceai, îndulciți băutura sau dimpotrivă, cu romanul lui Eliade, o mixtură de mistic și magic, o luptă între voință și har.

Filmul românesc - aurul găsit în șiruirile de ape, dar nu destul de valorificat. Să fie film mai potrivit pentru o seară în familie și mai sufletesc decât producția *De ce are vulpea coada?*

Imaginabil să găsești o lume nouă pe același pământ, o lume nouă în cei 510.100.000 km² ai Pământului? Gabi, un băiețel de 6 ani a găsit și, a găsit-o în satul bunicilor săi, departe de blocurile uriașe ale orașului, care parcă înadins ascund ceva, împrejmuind și firmamentul, și zările.

O comedie românească din 1988 regizată de Cornel Diaconu, cunoscut pentru filme ca *Întâmplări cu Alexandra*, *Niște băieți grozavi*, descrie întoarcerea unui cuplu bucureștean citadin în satul de copilărie și așa-zisul ”proces de vindecare de urbanizare”. Gabi se arată complet mulțumit de valorile satului, cucerindu-i pe bunici cu inocența lui. Mama lui, farmacistă, are grijă copilul lui să nu prindă nicio infecție, să-i fie mereu sterilizate mâinile, să-și ocupe productiv timpul, în schimb, odrasla ei se lasă infectat de aerul năzbâtiilor și șotiilor copilărești. O vecină a bunicilor decide că are părul prea lung pentru un băiat și că nu se cuvine așa. Dar evenimentul cel mai răsunător e apariția unei vulpi în curte. Așa s-a făcut că vulpea furase ouăle găinilor și îl mai rănise pe Bambilică, un curcan bătrân devenit prieten lui Gabi. Și cum se știe, că prietenii la nevoie se cunosc, Gabi împreună cu bunelul pornise vânatoarea împotriva vulpii, să nu-și imagineze ea că scapă basma curată după atâtea crime: furt de ouă, vătămarea lui Bambilică, furt de pește, furt de

coadă. Odată prinsă, bravul copil își ia responsabilitatea să o convingă să se cumițească, sub amenințarea că îi taie coada și îi pune pielea pe băț.

Filmul este mult mai mult decât o ecranizare drăguță a eliberării unui spirit tânăr și dornic de aer curat, de păduri și spațiu. Imaginea de film scoate în prim plan rolul țaranului în viața celui de la oraș, și apropierea părinților de interesele copilului, de nevoile lui fragezi. Astfel, mama-farmacistă își lasă băiețelul să se bucure în continuare de căpșunile nespălate, de câinele străjer, de Bambilică, care nu a mai ajuns tăiat din mila lui. Tatăl, în această istorie realizează rolul său în acest scenariu, înstrăinarea lui de părinți apucă să-l sfideze, și ia acest concediu drept lecție.

Un film de suflet, un film autentic spațiului nostru, dezbrăcat, transparent, adevărat, de cine dacă nu de noi trebuie să fie el cel mai aproape? Chiar nu vrei să știi de ce are vulpea coadă?